

Sygn. akt VI Ka 587/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli

Protokolant Małgorzata Pindral

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kamiennej Górze S. Z.

po rozpoznaniu w dniach: 29 kwietnia 2016 r., 13 czerwca 2016 r. i 19 lipca 2016r.

sprawy **J. K.** ur. (...) w Ś.

s. K. i I. z domu S.

oskarżonego z art. 158 § 1 kk w związku z art. 57a § 1 kk i inne

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze

z dnia 12 listopada 2014 r. sygn. akt VIII K 342/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. K.,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. B. kwotę 723,24 zł w tym 135,24 zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

J. K., S. B., P. Z. i R. Z. zostali oskarżeni o to, że:

I. w dniu 17 kwietnia 2014 roku w C. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu wzięli udział w pobiciu Ł. B. w ten sposób, że uderzali go rękoma po całym ciele przez co naraziła go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k., przy czym czynu tego dopuścili się publicznie i bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, to jest o czyn z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.;

ponadto R. Z. i J. K. zostali oskarżeni o to, że:

II. w tym samym miejscu i czasie jak w punkcie I, działając wspólnie i w porozumieniu wzięli udział w pobiciu Ł. B. w ten sposób, że uderzali go rękoma po całym ciele i szarpali, przez co narazili go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k., przy czym czynu tego dopuścili się publicznie i bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego to jest o czyn z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.;

ponadto P. Z. został oskarżony o to, że:

III. w tym samym miejscu i czasie jak w punkcie I uderzając pięścią w twarz naruszył nietykalność cielesną Ł. B., przy czym czynu tego dopuścili się publicznie i bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, to jest o czyn z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.;

IV. w tym samym miejscu i czasie jak w punkcie I groził Ł. B. popełnieniem przestępstwa na jego szkodę poprzez pozbawienie go życia i groźba ta wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, to jest o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.;

ponadto R. Z. został oskarżony o to, że

V. w tym samym miejscu i czasie jak w punkcie I groził Ł. B. popełnieniem przestępstwa na jego szkodę poprzez pozbawienie go życia i groźba ta wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, to jest o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

ponadto **J. K.** został oskarżony o to, że:

VI. w tym samym miejscu i czasie jak w punkcie I groził Ł. B. popełnieniem przestępstwa na jego szkodę poprzez pozbawienie go życia i groźba ta wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, to jest o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

ponadto S. B. została oskarżona o to, że:

VII. w tym samym miejscu i czasie jak w punkcie I uderzając pięściami, ciągnąc za włosy i kopiąc naruszyła nietykalność cielesną M. C., przy czym czynu tego dopuściła się publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, to jest o czyn z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.;

VIII. w tym samym miejscu i czasie jak w punkcie I groziła M. C. popełnieniem przestępstwa na jej szkodę poprzez pozbawienie jej życia i groźba ta wzbudziła w zagrożonej uzasadnioną obawę że będzie spełniona, przy czym czynu tego dopuściła się publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, to jest o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze wyrokiem z dnia 12 listopada 2014 roku w sprawie VIII K 342/14:

1. P. Z. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I i III części wstępnej wyroku, przyjmując jednocześnie, że był to jeden czyn, wyczerpujący ustawowe znamiona występku z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k., i za to, na podstawie art. 158 § 1 k.k., wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. P. Z. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k., i za to, na podstawie art. 190 § k.k., wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;
3. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k., orzekł wobec P. Z. karę łączną w wysokości 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;
4. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec P. Z. łącznej kary pozbawienia wolności zawiesił warunkowo na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;
5. na podstawie art. 72 § 1 pkt. 4 k.k. zobowiązał P. Z. do podjęcia i wykonywania pracy zarobkowej;

6. R. Z. uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach I i II części wstępnej wyroku, stanowiących występki z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k., przy czym przyjął, iż czyny te stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., i za to, na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;
7. R. Z. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k., i za to, na podstawie art. 190 § 1 k.k., wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
8. na podstawie art. 91 § 2 k.k. orzekł wobec R. Z. karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
9. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec R. Z. łącznej kary pozbawienia wolności zawiesił warunkowo na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat;
10. na podstawie art. 72 § 1 pkt. 5 k.k. zobowiązał R. Z. do powstrzymania się od nadużywania alkoholu;
11. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał R. Z. w okresie próby pod dozór kuratora;
12. **J. K.** uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach I i II części wstępnej wyroku, stanowiących występki z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k., przy czym przyjął, iż czyny te stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., i za to, na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
13. **J. K.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie VI części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k., i za to, na podstawie art. 190 § 1 k.k., wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;
14. na podstawie art. 91 § 2 k.k. orzekł wobec **J. K.** karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwu) miesięcy pozbawienia wolności;
15. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec **J. K.** łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył 2 dni pozbawienia wolności, to jest 17 i 18 kwietnia 2014 r.;
16. S. B. uznał za winną popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k., i za to, na podstawie art. 158 § 1 k.k., wymierzył jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
17. S. B. uznał za winną popełnienia czynu opisanego w punkcie VII części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k., i za to, na podstawie art. 217 § 1 k.k., wymierzył jej karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;
18. S. B. uznał za winną popełnienia czynu opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k., i za to, na podstawie art. 190 § 1 k.k., wymierzył jej karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;
19. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec S. B. karę łączną 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;
20. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej wobec S. B. łącznej kary pozbawienia wolności zawiesił warunkowo na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;
21. na podstawie art. 72 § 1 pkt. 4, 5 i 7 k.k. zobowiązał S. B. do kontynuowania nauki, powstrzymania się od nadużywania alkoholu i powstrzymania się od przebywania w środowiskach kryminogennych;

22. na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddał S. B. w okresie próby pod dozór kuratora;
23. na podstawie art. 57a § 2 k.k. orzekł od P. Z., na rzecz Ł. B., za popełnienie czynów opisanych w punktach I, III i IV części wstępnej wyroku, 3 (trzy) nawiązki, w kwotach po 500 (pięćset, 00/100) zł każda;
24. na podstawie art. 57a § 2 k.k. orzekł od R. Z., na rzecz Ł. B., za popełnienie czynów opisanych w punktach I, II i V części wstępnej wyroku, 3 (trzy) nawiązki, w kwotach po 800 (osiemset, 00/100) zł każda;
25. na podstawie art. 57a § 2 k.k. orzekł od **J. K.**, na rzecz Ł. B., za popełnienie czynów opisanych w punktach I, II i VI części wstępnej wyroku, 3 (trzy) nawiązki, w kwotach po 800 (osiemset, 00/100) zł każda;
26. na podstawie art. 57a § 2 k.k. orzekł od S. B., na rzecz Ł. B., nawiązkę, w kwocie 500 (pięćset, 00/100) zł;
27. na podstawie art. 57a § 2 k.k. orzekł od S. B., na rzecz M. B. z d. C., za popełnienie czynów opisanych w punktach VII i VIII części wstępnej wyroku, 2 (dwie) nawiązki, w kwotach po 500 (pięćset, 00/100) zł każda;
28. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz A. M. kwotę 752,76 zł;
29. podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił P. Z., R. Z., **J. K.** i S. B. od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa, i nie wymierza im opłaty.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego J. K. zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 91 § 1 kk, polegające na błędnej wykładni i tym samym błędnym przyjęciu, iż zachowanie oskarżonego wypełnia znamiona ciągu przestępstw (art. 91 § 1 kk), podczas gdy zebrany w sprawie materiał potwierdza, iż zdarzenie z dnia 17 kwietnia 2015 r. stanowiło jeden czyn,
2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 158 § 1 kk poprzez jego błędną wykładnię i zakwalifikowanie zachowania oskarżonego jako pobicia, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, w tym wyjaśnienia oskarżonego i pozostałych współoskarżonych wskazują, iż J. K. jedynie pchnął poszkodowanego, wobec czego jego zachowanie wypełnia znamiona art. 217 § 1 kk.
3. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 115 § 21 kk poprzez przyjęcie, iż oskarżony bez powodu zaatakował pokrzywdzonego i tym samym bezprawne przyjęcie iż czyny z art. 190 § 1 kk i 158 § 1 kk należało zakwalifikować jako występki o charakterze chuligańskim, co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, albowiem na podstawie przepisu art. 57a § 2 kk Sąd I instancji zasądził od J. K. na rzecz pokrzywdzonego nawiązkę, a nadto uznanie czynów zarzucanych oskarżonemu z występki o charakterze chuligańskim miało wpływ na wymiar orzeczonych wobec oskarżonego kar.
4. rażąco niewspółmierność kary wyrażającą się w wymierzeniu oskarżonemu kary wymiarze 4 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 190 § 1 kk, a która to kara nie odpowiada dyrektywom wymiaru kary oraz nie uwzględnia w należyтым stopniu okoliczności dotyczących osoby oskarżonego, a mających wpływ na ograniczenie wysokości przedmiotowej kary, w sytuacji, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy wyraźnie wskazuje, iż wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w znacznie niższym wymiarze i zastosowanie warunkowego zawieszenia jej wykonania będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów jakim służy kara.

Stawiając powyższe zarzuty autor apelacji wniósł o:

- zmianę kwalifikacji prawnej zarzucanych oskarżonemu czynów z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk na art. 217 § 1 kk przyjmując iż był to jeden czyn i orzeczenie kary 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat

- wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej zarzucanych oskarżonemu czynów art. 57a § 1 kk i uchylenie obowiązku zapłaty nawiązki na rzecz pokrzywdzonego,
- obniżenie wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego kary 4 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 190 § 1 kk do dwóch miesięcy z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat.

W sytuacji zaś nieuwzględnienia przez Sąd Okręgowy powyższych zarzutów, na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt 3 i 4 kpk obrońca oskarżonego zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 91 § 1 kk, polegające na błędnej wykładni i tym samym błędnym przyjęciu, iż zachowanie oskarżonego wypełnia znamiona ciągu przestępstw (art. 91 § 1 kk), podczas gdy zebrany w sprawie materiał potwierdza, iż zdarzenie z dnia 17 kwietnia 2015 r. w zakresie udziału w pobicia pokrzywdzonego stanowiło jeden czyn,
2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 115 § 21 kk poprzez przyjęcie, iż oskarżony nie bez powodu zaatakował pokrzywdzonego i tym samym bezprawne przyjęcie iż zarzucane oskarżonemu czyny należało zakwalifikować jako występki o charakterze chuligańskim, co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, albowiem na podstawie przepisu art. 57a § 2 kk Sąd I instancji zasądził od J. K. na rzecz pokrzywdzonego trzy nawiązki po 800 zł każda, a nadto uznanie czynów zarzucanych oskarżonemu za występki o charakterze chuligańskim miało wpływ na wymiar orzeczonych wobec oskarżonego kar,
3. rażąco niewspółmierność kary wyrażającą się w wymierzeniu oskarżonemu kary wymiarze 1 roku pozbawienia wolności za czyn z art. 158 § 1 kk i 4 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 190 § 1 kk i tym samym wymierzenie kary łącznej w wymiarze 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, a która to kara nie odpowiada dyrektywom wymiaru kary oraz nie uwzględnia w należyty sposób okoliczności dotyczących osoby oskarżonego, a mających wpływ na ograniczenie wysokości przedmiotowej kary, w sytuacji, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy wyraźnie wskazuje, iż wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w znacznie niższym wymiarze i w zastosowanie warunkowego zawieszenia jej wykonania będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów jakim służy kara.

Wskazując na powyższe, na podstawie art. 427 § 1 kpk i 437 § 2 kpk autor apelacji wniósł o:

zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę kwalifikacji zarzucanych oskarżonemu czynów poprzez:

- uznanie, iż czyny z pkt I i II części wstępnej wyroku stanowią jeden czyn,
- wyeliminowanie z opisu czynów art. 57a § 1 kk i uchylenie obowiązku zapłaty nawiązki na rzecz pokrzywdzonego,
- obniżenie wymiaru orzeczonych wobec oskarżonego kar do 8 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 158 § 1 kk, do 2 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 190 § 1 kk, orzeczenie kary łącznej w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 5 lat.

ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku do ponownego rozpoznania przez Sąd I Instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Złożona apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Chybiony jest zarzut naruszenia przepisu prawa materialnego, art. 91 § 1 k.k. Sąd Rejonowy prawidłowo zakwalifikował działania J. K. jako ciąg przestępstw w związku z czym jako prawidłowy jawi się ich podział na dwa czyny: pierwszym była bójka, jaka wywiązała się pomiędzy pokrzywdzonym, a oskarżonym i współoskarżonym (obecnie skazanymi) po tym, jak P. Z. uderzył pokrzywdzonego w twarz, zaś kolejny miał miejsce po zatrzymaniu przez funkcjonariuszy Policji P. Z.. Po zatrzymaniu wyżej wymienionego sytuacja się uspokoiła, by po chwili oskarżeni zaatakowali na nowo pokrzywdzonego. Sąd Okręgowy nie ma wątpliwości iż były to dwa odrębne przestępstwa,

które zostały popełnione w ciągu przestępstw i przez to kwalifikacje prawne z uwzględnieniem art. 91§1 kk są prawidłowe. Z doktryny jednoznacznie wynika, iż przestępstwa mają być popełnione w krótkich odstępach czasu oraz przy wykorzystaniu tej samej sposobności (zob. Tadeusz Bojarski [red.] Kodeks Karny. Komentarz. Wyd. VII LEX 2016), co miało miejsce w niniejszej sprawie. Przy przyjęciu kwalifikacji prawnej ciągu przestępstw każde z nich musi być tego samego typu (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 9 września 2015 sygn. Akt II AKa 188/15). Mając na uwadze powyższe za w pełni zasadną należy uznać kwalifikację działań oskarżonego jako ciągu przestępstw.

Bezzasadny jest zarzut naruszenia przepisu prawa materialnego, tj. art. 158 § 1 k.k. W pierwszej kolejności wskazać należy, że zarzut ten w istocie dotyczy błędu w ustaleniach faktycznych, gdyż właśnie ustalenia faktyczne są przez skarżącego kwestionowane. Sąd Okręgowy uważa za prawidłowy stan faktyczny ustalony przez Sąd I Instancji i potwierdza jako prawidłowe przypisanie oskarżonemu winy za zarzucane mu czyny. Obrońca w swojej apelacji przywołuje wyjaśnienia oskarżonego, który podkreśla iż tylko pchnął pokrzywdzonego. Podzielić tutaj należy pogląd wyrażony w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, iż taka postawa jawi się tylko i wyłącznie jako przyjęta przez oskarżonego linia obrony. Za w pełni zrozumiałe należy uznać prezentowanie przez oskarżonego takiej wersji wydarzeń, by uniknąć bądź zminimalizować odpowiedzialność karną, z uwagi na fakt iż nie ma on żadnego obowiązku przyznawać się do winy. Jego wyjaśnienia nie wytrzymują jednak konfrontacji z zeznaniami pokrzywdzonego, który konsekwentnie wskazywał iż J. K., był jedną z osób które go atakowały (k. 5-7, k. 142). Potwierdzają to zeznania M. C., która zeznała iż jedną z osób, które zaczęły bić pokrzywdzonego był oskarżony (k. 10-12). Trafna jest tutaj uwaga Sądu Rejonowego iż zeznania te należy traktować z dużą dozą ostrożności, jednakże, jak prawidłowo wskazano w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, stan faktyczny dodatkowo uwiarygodniony jest przez konsekwentne, spójne i logiczne zeznania funkcjonariuszy Policji, B. B. i M. M., którzy jednoznacznie wskazywali na oskarżonego jako osobę, która atakowała pokrzywdzonego i nadto była wyjątkowo agresywna (k. 41, k. 42, k. 142 odwrót, k. 151). Prezentowana wersja wydarzeń znajduje też swoje potwierdzenie w notatce urzędowej załączonej do akt sprawy (k. 1). Sąd Odwoławczy nie ma jakichkolwiek wątpliwości, co do sprawstwa i winy oskarżonego.

Nietrafny jest zarzut naruszenia przepisu prawa materialnego, art. 115 § 21 k.k. Sąd II Instancji w pełni podziela pogląd Sądu Rejonowego, że popełnione przestępstwa są czynami o charakterze chuligańskim. Argumentacja skarżącego, iż oskarżony chciał bronić honoru swojej rodziny nie zasługuje na uwzględnienie. Wskazać należy, że oskarżony, jeśli wiedział, że Ł. B. obraża jego bliskich mógł bez problemu skontaktować się z nim i zażądać natychmiastowego zaprzestania takiego zachowania, czego jednak nie zrobił tylko od razu podjął decyzję o użyciu siły, przy czym w toku rozprawy głównej przed Sądem I Instancji wyjaśnił, że pokrzywdzony winien być pobity nawet kilka razy (k. 141). Jasnym jawi się dla Sądu Okręgowego, iż decyzja o pobiciu, co miało w zamyśle oskarżonego pełnić funkcję „nauczki”, była działaniem umyślnym, z oczywiście błahego powodu. Oceny tej nie zmieniają zeznania świadków przesłuchanych przed sądem odwoławczym, tj. K. Z. (k. 414-415), R. R. (k. 254-255) i S. C. (k. 255). Nadto drugiego przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. oskarżony dopuścił się w obecności funkcjonariuszy Policji, którzy właśnie dokonywali zatrzymania P. Z.. Oskarżony całkowicie zignorował fakt, iż kilkanaście dni wcześniej, co trafnie zauważył Sąd Rejonowy, został on skazany za pobicie. Marginalnie Sąd Okręgowy wskazuje, że oskarżony w trakcie popełnienia zarzucanych mu czynów był pod wpływem alkoholu, co zresztą sam przyznał (k. 27). Jego zachowanie jednoznacznie wskazuje na rażące lekceważenie porządku prawnego. Zasadnym jest więc przypisywanie oskarżonemu działań o charakterze chuligańskim i przez to orzeczenie kar jednostkowych w granicach określonych w przepisie art. 57a § 1 k.k. Uznając za zasadne przyjęcie działania oskarżonego jako występku o charakterze chuligańskim prawidłowo jednocześnie Sąd Rejonowy na podstawie art. 57a § 2 k.k. orzekł w pkt 25 części dyspozytywnej wyroku 3 nawiązek po 800 zł każda.

„Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona wyłącznie wtedy, jeśli z punktu widzenia nie tylko sprawcy, ale i ogółu społeczeństwa, kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość.” (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 21 grudnia 2015r. II AKa 206/15). Sąd Okręgowy w pełni podziela argumentację Sądu Rejonowego wyrażoną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku odnośnie wymiaru kar J. K., które zostały orzeczone w pełni uwzględniając przesłanki wymiaru kary wyrażone w art. 53 k.k. W realiach niniejszej sprawy nie można mówić o nadmiernej surowości tak kar jednostkowych, jak i wymierzonej kary łącznej w szczególności iż, jak wyczerpująco wykazano w powyższych rozważaniach, co do których pozostaje

się odnieść, przestępstwa które popełnił oskarżony miały charakter chuligański. Nadto zostały one popełnione w okresie raptem 19 dni po orzeczeniu wobec niego wyroku w innej sprawie za pobicie. Wobec takich przesłanek nie można mówić o nadmiernej surowości orzeczonych kar. Sąd Odwoławczy wskazuje również, że podziela pogląd Sądu Rejonowego iż brak jest jakiegokolwiek gwarancji pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonego, który swoim zachowaniem sam wystawił sobie jednoznaczne świadectwo osoby całkowicie ignorującej zasady współżycia społecznego i poszanowania prawa. Sąd II Instancji miał na uwadze, iż oskarżony jest ojcem paroletniego dziecka, jednakże wskazać należy, że zaistniałe w niniejszej sprawie zdarzenie jest tylko i wyłącznie wynikiem jego świadomego, zawinionego działania, które nie miałyby miejsca, gdyby J. K. powstrzymał się od zachowań, które stały się przedmiotem niniejszego postępowania. Za bezzasadny w tej sytuacji należy więc uznać zarzut rażącej niewspółmierności kary.

Mając powyższe na uwadze zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze Sąd Okręgowy orzekł o kosztach obrony z urzędu zasądzając od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. B. kwotę 723,24 zł w tym 135,24 zł podatku od towarów i usług.

Mając na uwadze fakt iż oskarżony nie posiada majątku, jest bezrobotny oraz posiada na utrzymaniu małoletnie dziecko Sąd Okręgowy na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 kpk postanowił zwolnić go od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i obciążyć nimi Skarb Państwa.